

ството съ Меридита не отиде за дълго време. Порасълъ и живълъ до 30 годишна възраст все на полска работа, Меридиту не бѣше твърдѣ присърдце този занаятъ, който учи твърдѣ късно. Той не бѣше нито добъръ, нито трудолюбивъ работникъ, а привычката му да пие поддържаше въ него наклонността къмъ мързель. Мередитъ гледаше че живота на западнаго пионеръ (войникъ), животъ изпълненъ съ всѣкакви приключения е много по-згоденъ за негова характеръ, отъ колкото правилний животъ на единъ градски занаятчия. Той предложи Франклину да поеме самъ на себе печатницата съ обвезателство: да заплати тейку му 100 фун. стер. що бѣше разнесълъ подиръ основанъето на книгопечатницата, и да плати други 100 ф. стерелинги на Лондонския търговецъ. Освѣнъ туй Мередитъ искаше частно за себе около 30 ф. стер. за да исплати борча си и за разноски додѣ си намѣри ново занятие. Подъ таквизъ условия са сключи контрактъ. Мередитъ отиде въ Южна Каролина, а Франклинъ си останѣ самичкъ управителъ на печатницата.

Въ малко време Франклинъ пригоди да уреди печатницата си. Неговата точностъ въ работата и хубостъта въ негова печатъ го препорѣчихъ на колониалното правителство което предпочете него отъ Брадфорда и Кеймара. Провинциалното събранъе зе отъ Брадфорда обнародванията на своитѣ документи и дѣяния и ги предаде Франклину. Кеймаръ като останѣ безъ кредитъ и безъ работа дойде изъ Филадельфия въ Барбадосъ. Франклинъ получи по-